

love udgjorde en Helhed, er det et i allerhøjeste Grad ekstraordinært Skridt fra dette Tings Side saaledes uden videre at tage den ene Lov bort. Naar Tinget erklærer, at det ikke en Gang vil forhandle om denne Lov, og — lad mig tilføje — naar det høje Ting her kommer med denne Erklæring nu, i den fjerde Samling, hvori disse Love skulle forhandles, i Stedet for, naar man endelig vilde det, at komme straks dermed i 1896—97, da Lovforslagene kom frem, saa giver det ved dette Skridt en utvivlsom Berettigelse for Regeringen til at lade Skattereformen falde, og for Landstinget til at lade Skattereformen strande. Derom kan der ikke være nogen Tvivl.

Men jeg skal nu gaa over til at tale om, hvorledes Forholdene efter min Mening ville stille sig med Hensyn til Toldloven, naar Dagsordenen bliver vedtagen. Jeg skal saa minde om, at Regeringen, da den fremsatte Lovforslaget om Brændevinsafgiften, udtrykkelig fremhævede, at det var Meningen med dette Forslag, at Forhøjelsen af Brændevinsafgiften først og fremmest maatte bruges til at dække Underskuddet paa Toldreformen. Dette blev sagt straks ved selve Fremsættelsen af Lovforslaget. Derefter kom jo Lovforslaget om Toldreformen til Forhandling her i Tinget, og Folketingets Udvalg afgav den bekendte Betænkning, hvori man rent ud udtalte, at man erkendte, at den Nedsættelse af Toldindtægterne, som en Vedtagelse af Toldlovsforslaget maatte medføre, ikke kunde staa udækket i dens Helhed, men at en væsentlig Del deraf maatte dækkes. Den ærede Ordfører udtalte i Gaar, at man ikke havde sagt i denne Betænkning, at den Dækning af Indtægtsnedgangen, man saaledes tilsagde, skulde gives uden for Toldloven. Det er ikke rigtigt. Ordene i Betænkningen kunne ikke forstaas anderledes, end at Dækningen skulde gives uden for selve Toldloven, thi det, der er Tale om at dække, er ifølge Ordene „det Indtægststab, Toldreformen medfører.“ Man kan ikke dække det Indtægststab, Toldreformen medfører, paa selve Toldreformen. Det er givet. Men hvad der er lige saa givet, lige saa sikkert, er, at denne Erklæring i Betænkningen aldrig fra nogen Side har været forstaaet anderledes, end at

Dækningen skulde søges uden for Toldloven. Om dette Spørgsmaal udtalte man saa videre i Betænkningen, at man ikke vilde komme ind paa en Afgørelse af Kompensationsspørgsmaalet, men vilde udsætte det. Deri ligger stiltiende, at man intet foregreb med Hensyn til en Kompensation ved Brændevinsafgiften. Vilde man have lagt en anden Mening ind i Ordene, maatte det udtrykkelig tilføjes, og det maatte siges saa meget mere, som Finansministeren ved Fremsættelsen af Brændevinslovsforslaget udtrykkelig havde fremhævet, saaledes som jeg har anført, at han gik ud fra, at Kompensationen maatte tages fra Brændevinsafgiften. Men under Forhandlingerne her i Salen, altsaa ved anden Behandling af Toldloven i Foraaet 1897, udtalte Minister Lüttichau endvidere, at „dette Underskud — nemlig det Underskud, som ikke kunde lades ukompenseret fra Toldlovsforslaget —, tænker jeg mig da simplest og naturligst dækket ved en forhøjet Alkoholbeskatning“. Minister Lüttichau, den Minister, som Folketingets Udvalg havde forhandlet med og forhandlet med saaledes, at Minister Lüttichau kunde staa her i Tinget og sige, at han paa en Række Positioner var bleven ført Skridt for Skridt til Indrømmelser, der vare betydelige, og ved hvilke han havde haft store og ikke uvigtige Betænkneligheder, udtalte sig altsaa her ved anden Behandling saaledes, at det var givet, at han gik ud fra, at Forhandlingen om en Kompensation gennem en forhøjet Brændevinsafgift stod aaben for Fremtiden. Denne Udtalelse blev ikke modsagt den Gang fra nogen Side. I Henhold til, hvad der saaledes er passeret, har jeg, ved Sagens Behandling oppe i Landstinget, staaet med den samme Opfattelse, nemlig at Forhandlingerne om en Kompensation gennem en forhøjet Brændevinsafgift stod aaben, og Landstinget har betragtet Sagen paa samme Maade. Nu komme altsaa de Herrer med en Dagsorden og sige til os: „Dette er en Fejltagelse, vi ville ikke give Kompensation gennem en forhøjet Brændevinsafgift“, og dette sige de Herrer i den fjerde Samling efter, at Lovene ere komne frem. Hvis dette er den samme Stilling, som de Herrer